

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21.03.1995, sp. zn. 11 Co 502/94, ECLI:CZ:KSUL:1995:11.CO.502.1994.1

Číslo: 44/1996

Právní věta: Mezitímním rozsudkem (§ 152 odst. 2 o.s.ř.) může být rozhodnuto pouze o základu projednávané věci, nikoli jen o dílčí sporné právní otázce, týkající se uplatněného žalobního návrhu.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 21.03.1995

Spisová značka: 11 Co 502/94

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Rozhodnutí soudu, Rozsudek mezitímní

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 44/1996 sb. rozh.

Mezitímním rozsudkem (§ 152 odst. 2 o. s. ř.) může být rozhodnuto pouze o základu projednávané věci, nikoli jen o dílčí sporné právní otázce, týkající se uplatněného žalobního návrhu.

(Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z 21. 3. 1995, [11 Co 502/94](#))

Okresní soud v Litoměřicích vynesl mezitímní rozsudek, jímž určil, že v této právní věci je povinnou osobou ve smyslu ustanovení zákona č. 87/1991 Sb. žalovaná obec B. Proti rozsudku podala žalovaná obec odvolání, jímž se domáhala přezkoumání správnosti výroku s tím, že chce mít najisto postaven závěr, že na ni přešla práva a povinnosti osoby povinné.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudek soudu prvního stupně zrušil svým usnesením.

Z odůvodnění:

Žalobci se domáhali vydání rozsudku, jímž by soud uložil v žalobě označené žalované obci B., aby s žalobci uzavřela dohodu o vydání nemovitosti (v žalobě blíže uvedené) podle ustanovení zákona č. 87/1991 Sb. V průběhu řízení soud prvního stupně vyhověl návrhu žalované obce potud, že vydal mezitímní rozsudek, jímž vyslovil, že žalovaná obec se určuje v této právní věci osobou povinnou.

Odvolací soud dospěl k závěru, že takový postup v řízení zákon neumožňuje.

Podle ustanovení § 152 odst. 2 o. s. ř. se předpokládá, že rozsudkem bude rozhodnuto o celé projednávané věci. Jestliže je to účelné, zákon připouští podle téhož ustanovení, aby soud rozhodl nejdříve jen o části projednávané věci nebo jen o jejím základu. Z toho plyne, že za okolností tímto ustanovením vymezených lze vydat rozsudek částečný nebo rozsudek mezitímní. Tím je pojmově dáno, že v prvním případě se rozhoduje o části uplatněného nároku, v druhém případě o právním základu věci. Má-li však být vydán mezitímní rozsudek, jak se v této věci stalo, musí být v rozsudku posouzen celý právní základ věci. Právním základem je vše, co nelze podřadit pod pojem výše uplatněného nároku, tzn. musí být vyřešeny všechny právní otázky, nikoli jen některé nebo dokonce jen jedna z nich. I výrok mezitímního rozsudku by musil být vysloven tak, že nárok je opodstatněn zcela, nebo v některé konkrétní části, avšak určovací výrok o jedné z právních otázek, byť ve věci rozhodujících, jak učinil soud prvního stupně, nepřichází v úvahu. Žádná právní ani skutková otázka nemůže být posuzována jednotlivě a odvolací soud se k ní v takové souvislosti nemůže vyjadřovat.

Pokud se tedy soud prvního stupně v mezitímním rozsudku vyjádřil pouze k jedné určité otázce právního posouzení, postupoval v rozporu s ustanovením § 152 odst. 2 o. s. ř.

V mezitímním rozsudku by soud musel posoudit všechny otázky právní i skutkové s tím, že v dalším řízení bude rozhodováno jen o výši nároku. Již z charakteru právní věci, o niž tu jde, však plyne, že takový postup nepřichází v úvahu, protože žádné peněžité plnění není předmětem žalobní žádosti.

Proto odvolací soud napadený mezitímní rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 221 odst. 1 o. s. ř. zrušil, aniž se jinak věcí zabýval. ?